

Hoofdstuk 1 – Beer kan niet slapen

Diep in het bos, onder een grote oude boom, woonde Beer. Hij had een zacht bed van mos en een warme deken van bladeren. Elke avond kroop hij lekker in zijn holletje.

Maar vanavond... kon Beer niet slapen.

Hij draaide zich naar links. Hij draaide zich naar rechts.

“Hmm... waarom lukt het niet?” mompelde hij.

Buiten flonkerden de sterren. De maan scheen zacht door de takken. Normaal vond Beer dat mooi en rustig. Maar nu leek alles anders.

“Wat als ik geen mooie dromen krijg?” fluisterde Beer een beetje bezorgd.

Hij pakte zijn kleine knuffelbeertje stevig vast.

“Misschien zijn mijn dromen kwijt,” zuchtte hij.

Toen hoorde hij ineens een zacht geluidje:

ting... ting... ting...

Beer spitste zijn oren.

“Wat is dat?” vroeg hij zacht.

Voorzichtig kroop hij uit zijn bed en keek naar buiten. Tussen de bomen zag hij iets glinsteren. Het leek wel een klein lichtje dat danste in de nacht.

Beer slikte even.

Hij was een beetje bang... maar ook heel nieuwsgierig.

“Misschien... heeft het iets met mijn dromen te maken,” zei hij.

En heel voorzichtig zette Beer een stap naar buiten...

Hoofdstuk 2 – Het dansende lichtje

Beer liep langzaam het bos in. Het gras kriebelde onder zijn pootjes en de nacht was stil... op dat ene geluidje na.

ting... ting... ting...

Daar was het weer!

Tussen de bomen zag Beer het lichtje opnieuw. Het zweefde zachtjes heen en weer, alsof het hem riep.

“Hallo?” zei Beer voorzichtig.

Het lichtje stopte even... en begon toen vrolijk te draaien. Het werd iets groter en glansde als een kleine ster.

Beer deed een stap dichterbij.

“Ben jij... een ster?” vroeg hij.

Het lichtje knipperde twee keer. Het leek wel alsof het ja zei!

“Maar wat doe je hier beneden in het bos?” vroeg Beer.

Het lichtje zweefde een stukje verder en bleef toen hangen, alsof het wilde dat Beer zou volgen.

Beer twijfelde even. Het was donker... en hij was eigenlijk moe.

Maar hij dacht aan zijn verdwenen dromen.

“Oké... ik kom wel mee,” zei hij dapper.

Langzaam liep Beer achter het lichtje aan. Dieper en dieper het bos in. De bomen werden hoger en de schaduwen langer.

Maar het lichtje bleef zachtjes schijnen.

En ineens voelde Beer zich iets minder alleen.

“Misschien weet jij waar mijn dromen zijn,” fluisterde hij.

Het lichtje danste vrolijk verder... recht het onbekende in.

